

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Wederpartij kwam met twee advocaten uit een top-tienkantoor en zijn cliënt, Vlerken geheten, had al ongerust gevraagd of X ook geen versterking kon gebruiken. Hij had het afgewimpeld. In *Vademecum Personen* had hij gezien dat het tweetal samen minder lang in de praktijk zat dan hijzelf. Maar nu het uur U aanbrak voelde hij zich steeds minder zeker van zijn (inbreuk)zaak. 'Ben je nu zelf niet zenuwachtig?' vroeg zijn secretaresse nadat Vlerken drie keer kort achter elkaar had gebeld om nog een 'paar puntjes op de i te zetten. 'Een gezonde spanning', loog hij, maar ondertussen kneep hij zijn billen samen.

Na al het gepeins en gemaal van de afgelopen dagen gevoelde X zichzelf gelijk een wandelende trechter waarin aan de bovenkant door jan en alleman informatie werd gegoten, en zijn hersenpan een *extruder*-vat, waarin die informatie werd gekneet en vermalen en omgezet in wat uiteindelijk een consistent verhaal moest worden. X tobde nog over wat producties die al een paar dagen geleden waren gebundeld en verzonden, maar die nu, bij de laatste versie van het pleidooi, qua routing niet helemaal meer spoorden.

Terwijl Vlerken, die met hem zou meereizen naar de rechtbank, al in de wachtkamer zat schoot hem nog een bruikbaar arrest te binnen uit een ander dossier. Maar niet meer opzoeken, overwoog hij. Hij overzag het slagveld in zijn werkkamer: smeulende

dossiers van de laatste week, zwaar verwaarloosde andere zaken, telefoonnotities waar de rook al uit kwam, brandende faxen, stapels mogelijke maar uiteindelijk niet geschikt bevonden producties, conceptpleidooien, folders, catalogi.

Gehaast ruimde hij zijn kamer op alsof hij op het punt stond met *sabbatical leave* te gaan, want zijn cliënt moest niet de indruk krijgen dat hij een chaoot eerste klas was.

In de gang op de rechtbank kwamen de twee advocaten naar hem toe en stelden zich enigszins plichtmatig aan hem voor. Omdat dat zo hoorde, had hij de indruk, maar misschien vergiste hij zich. Nu zou hij eigenlijk die nagekomen productie in hun handen moeten duwen, maar eer hij die gedachte in daden had kunnen omzetten waren ze al weer weg. Enfin, dan maar met een stalen gezicht in het geding brengen.

Het was zover: wederpartij sleepte plastic tassen vol allerhande catalogi en afbeeldingen binnen en zelfs een groot stuk op een wasbak gelijkend roestvrij staal, en ook zijn cliënt had allerlei tastbare voorbeelden van zijn gelijk meegesjouwd, zodat de kamer van de president in een oogwenk de uiterlijke kenmerken van het decor van de voorbije televisieserie 'Stiefbeen en zoon' had aangenomen.

De jongste van de twee advocaten las een degelijke pleitnota voor. X bladerde een paar bladzijden vooruit om te zien of er verrassende onderwerpen in zouden worden aangesneden, maar gode zij dank had hij dezelfde arresten bestudeerd als zijn opponent. Daar kon het niet aan liggen. X probeerde zijn pleitnota voor te dragen in plaats van voor te lezen, maar slaagde daar maar half in. Iets te gehaast rondde hij af waarna partijen zelf nog een duit in het zakje deden. De president gaf geen sjoege, zodat hij Vlerken na afloop in het ongewisse moest laten over de te verwachten uitspraak. Eenmaal in de auto verzuchtte Vlerken hartgrondig dat hij aan een borrel toe was. X was er met zijn gedachten niet helemaal bij – alcohol zou de *pensées sur l'escalier*, die de komende nacht in groten getale zijn dromen zouden bevolken, niet kunnen verjagen.

